

עין ב עין

בס"ד | בטאון להבנה אופטימית בנושאי הראיה והיראה | גליון מס' 6 | תשרי תשע"א

כלל הדברים, האדם שאינו חושב על זה קשה לו מאוד מאוד להגיע אל השלימות, והאדם החושב על זה קרוב אליה מאוד. והחכמים הולכים הלך וחשוב תמיד, לא יפנו דעתם מזאת, ולכן יצליחו בכל מעשיהם. אך הממעיט לא ימעיט מלהיות לו קביעות זמן לפחות לשים אל לבו אם מעט ואם הרבה, כי אז יצליח את דרכו ואז ישכיל" (רמח"ל בספר דרך עין חיים).

אז א"כ קרוב אליך הדבר מאוד. 10 דקות מחשבה איך היה היום, ואיך דואגים שמחר יהיה יותר טוב, או לימוד המוסר מדי יום, יעלו אותך על דרך העבודה - דרך המלך.

אפשרות ב' - שמירת הלשון - "בפיך".
וזהו לשון אדונינו הגר"א באגרתו: "ועד יום מותו צריך האדם להתיישר, ולא בתעניתים וסגופים רק בדרך פיו ובתאווה, וזהו התשובה, וזה כל פרי העולם הבא, כמו שכתוב (משלי ו), 'כי נר מצוה וגו'' אבל 'דרך חיים תוכחות מוסר', וזהו יותר מכל התעניתים וסגופים בעולם. וכל רגע ורגע שהאדם חוסם פיו וזוכה בשבילו לאור הגנוז שאין מלאך ובריה יכולים לשער".

אז קרוב אליך הדבר מאוד. לימוד 2 הלכות בספר חפץ חיים מדי יום, או קטע בשמירת הלשון לאלו שכבר לומדים ח"ח. וזהו התשובה. שני מילים של הגר"א.

אפשרות ג' - בטחון - "ובלבבך".
נקודה זו הינה רעיונית ולא מעשית, אך היא חשובה מאוד בדרך התשובה וגם קלה מאוד. "המקוה תמיד בשמחה בלי צער. כי המצטער תמיד הוא בייגון ואנחה וחושב שאין לו תרופה. אבל מקוה אינו מצטער כי הוא מקוה תמיד, ואפילו אם יתמהמה מחכה, נמצא התקוה מחיה אותו. ומי שאינו מקוה מיד מת, ונשאר רחוק מהשם, [ונענש] על שאינו מקוה לה'. ומי שהוא מקוה נאמר בו, 'גם כי אשב בחשך ה' אור לי', ה' דייקא, 'לישועתך קויתי'".

המקוה א"פ שיש לו מעט מעשים טובים לא יבוש, שנאמר, "יודעת כי אני ה' אשר לא יבשו קויו", וזה כי יש לדל תקוה, ומי שהוא דל ממעשים טובים יש לו תקוה, כי השם מתגלה עליו ומעביר כל פשעים. וזה סוף התיקון - מגודל תקות כל ישראל באורך הגלות ובטוחים באמונה שיגאלו. וסוף התקוה, "ומשתי את עון הארץ", וזה, "לישועתך קויתי". כי זהו כבוד המלך שבטוחים בו. בא תבוקו והעמידה על אחת - אמונה - תקוה.

המקוה אפילו נכנס בגהיונם יוצא ממנו, שנאמר, "קויו ה' יחליפו כח יעלו אבר", ה' מאיר עליו. וכמה מלאכים עליונים מעלים אותו המקוה וזה "אבר כנשרים", ומסתלקים עמו למעלה, ומתקוהו ליונה שתרותו. "מקוה ישראל" ממש, כי הוא במדקוה שאין עושה בו פגם - "אם חטאת מה תפעל". וזהו סוד התשובה שהוא ממש שב אל מקוהו, והס"א לא יכלה לו, ונאמר, "שובה ישראל עד ה'". כן המקוה הוא ממש בוקע בקו תקוהו, ועושה נקב וסדק לעלות תחת כסא הכבוד, וזה, "לישועתך קויתי ה'". וזה, "יחל ישראל אל ה' כי עם ה' חסדו", במקום שמתגלה ה' מתגלה חסדו, ואין פגם מעכב. "דרוש בענין הקיוו לרמח"ל).

זהו סוד התשובה. בטחון ותקוה. בטחון בבורא שרוצה אך ורק את טובתך, תקוה ויחול לעזרתו ולישועתו שיוציאך ממצבך הרע, והוא יותר חזק מכל היצרים שבעולם. מעט מן האור דוחה הרבה חושך. תאמין בעצמך שאתה מסוגל בעזרתו, להתקרב אליו בחורה שאין לך דבר העומד בפני הרצון. מקוה ישראל ה'. התקוה הזו מסתרת אותך מכל הכתמים. כמה זה קל לחשוב חיובי, להיות אופטימי ולא להתיאש. אך לא אופטימיות ורודה עיוורת - אלא בטחון אמיתי בה', בתקוה, הפליה ויחול אליו, צא ולמד (תרתני משמע) כוחו של בטחון.

דרשו ה' בהמצאו קראוהו בהיותו קרוב
לפני, למה לך, הולך

העלון טעון גניזה

דבר העורך: "כי קרוב אליך הדבר מאוד בפיך ובלבבך לעשותו"

דעתם מזאת, ולכן יצליחו בכל מעשיהם. אך הממעיט לא ימעיט מלהיות לו קביעות זמן לפחות לשים אל לבו אם מעט ואם הרבה, כי אז יצליח את דרכו ואז ישכיל" (רמח"ל בספר דרך עין חיים).

אז א"כ קרוב אליך הדבר מאוד. 10 דקות מחשבה איך היה היום, ואיך דואגים שמחר יהיה יותר טוב, או לימוד המוסר מדי יום, יעלו אותך על דרך העבודה - דרך המלך.

אפשרות ב' - שמירת הלשון - "בפיך".
וזהו לשון אדונינו הגר"א באגרתו: "ועד יום מותו צריך האדם להתיישר, ולא בתעניתים וסגופים רק בדרך פיו ובתאווה, וזהו התשובה, וזה כל פרי העולם הבא, כמו שכתוב (משלי ו), 'כי נר מצוה וגו'' אבל 'דרך חיים תוכחות מוסר', וזהו יותר מכל התעניתים וסגופים בעולם. וכל רגע ורגע שהאדם חוסם פיו וזוכה בשבילו לאור הגנוז שאין מלאך ובריה יכולים לשער".

אז קרוב אליך הדבר מאוד. לימוד 2 הלכות בספר חפץ חיים מדי יום, או קטע בשמירת הלשון לאלו שכבר לומדים ח"ח. וזהו התשובה. שני מילים של הגר"א.

אפשרות ג' - בטחון - "ובלבבך".
נקודה זו הינה רעיונית ולא מעשית, אך היא חשובה מאוד בדרך התשובה וגם קלה מאוד. "המקוה תמיד בשמחה בלי צער. כי המצטער תמיד הוא בייגון ואנחה וחושב שאין לו תרופה. אבל מקוה אינו מצטער כי הוא מקוה תמיד, ואפילו אם יתמהמה מחכה, נמצא התקוה מחיה אותו. ומי שאינו מקוה מיד מת, ונשאר רחוק מהשם, [ונענש] על שאינו מקוה לה'. ומי שהוא מקוה נאמר בו, 'גם כי אשב בחשך ה' אור לי', ה' דייקא, 'לישועתך קויתי'".

המקוה א"פ שיש לו מעט מעשים טובים לא יבוש, שנאמר, "יודעת כי אני ה' אשר לא יבשו קויו", וזה כי יש לדל תקוה, ומי שהוא דל ממעשים טובים יש לו תקוה, כי השם מתגלה עליו ומעביר כל פשעים. וזה סוף התיקון - מגודל תקות כל ישראל באורך הגלות ובטוחים באמונה שיגאלו. וסוף התקוה, "ומשתי את עון הארץ", וזה, "לישועתך קויתי". כי זהו כבוד המלך שבטוחים בו. בא תבוקו והעמידה על אחת - אמונה - תקוה.

המקוה אפילו נכנס בגהיונם יוצא ממנו, שנאמר, "קויו ה' יחליפו כח יעלו אבר", ה' מאיר עליו. וכמה מלאכים עליונים מעלים אותו המקוה וזה "אבר כנשרים", ומסתלקים עמו למעלה, ומתקוהו ליונה שתרותו. "מקוה ישראל" ממש, כי הוא במדקוה שאין עושה בו פגם - "אם חטאת מה תפעל". וזהו סוד התשובה שהוא ממש שב אל מקוהו, והס"א לא יכלה לו, ונאמר, "שובה ישראל עד ה'". כן המקוה הוא ממש בוקע בקו תקוהו, ועושה נקב וסדק לעלות תחת כסא הכבוד, וזה, "לישועתך קויתי ה'". וזה, "יחל ישראל אל ה' כי עם ה' חסדו", במקום שמתגלה ה' מתגלה חסדו, ואין פגם מעכב. "דרוש בענין הקיוו לרמח"ל).

זהו סוד התשובה. בטחון ותקוה. בטחון בבורא שרוצה אך ורק את טובתך, תקוה ויחול לעזרתו ולישועתו שיוציאך ממצבך הרע, והוא יותר חזק מכל היצרים שבעולם. מעט מן האור דוחה הרבה חושך. תאמין בעצמך שאתה מסוגל בעזרתו, להתקרב אליו בחורה שאין לך דבר העומד בפני הרצון. מקוה ישראל ה'. התקוה הזו מסתרת אותך מכל הכתמים. כמה זה קל לחשוב חיובי, להיות אופטימי ולא להתיאש. אך לא אופטימיות ורודה עיוורת - אלא בטחון אמיתי בה', בתקוה, הפליה ויחול אליו, צא ולמד (תרתני משמע) כוחו של בטחון.

דרשו ה' בהמצאו קראוהו בהיותו קרוב
לפני, למה לך, הולך

העלון טעון גניזה

"אבל "המצוה הזאת" על התשובה הנזכרת, כי והשבות אל לבבך (בפסוק א) ושבתי עד ה' אליה (בפסוק ב) מצוה שיצוה אותנו לעשות כן

וכו' לאמר כי אם יהיה נדחך בקצה השמים ואתה ביד העמים תוכל לשוב אל ה' ולעשות ככל אשר אנכי מצוך היום, כי אין הדבר נפלא ורחוק ממך אבל קרוב אליך מאד לעשותו בכל עת ובכל מקום. וזה טעם בפיך ובלבבך לעשותו, שיתודו את עונם ואת עון אבותם בפיהם, וישבו בלבם אל ה', ויקבלו עליהם היום התורה לעשותה לדורות כאשר הזכיר (לעיל פסוק ב) אתה ובניך בכל לבבך, כמו שפירשת" (רמב"ן נצבים)

יש כאן פסוק מפורש בתורה, המצוה לנו שמצוות התשובה לא בשמים היא ולא מעבר לים, אלא קרוב אלינו הדבר מאוד! וידוי פפה, חרטה וקבלה בלב, וזה! הגעת עד ה' אלוקיך "גדולה תשובה שמגעת עד כסא הכבוד".

וכאן הבן שואל - היתכן? האם הפסוק תואם עם המציאות? וכי כ"כ קל להתנקות מצות העבירות? אולי למשה רבינו או לצדיקים כמוהו מילתא זוטרתא היא, אך לאנשים כערכינו, מכף רגל ועד ראש אין בו מתום, קרוב הדבר ומאוד? וכי כ"כ קל לנקות בעשרה ימים מסה של עבירות מכל הסוגים: לה"ה, מחלוקת, "ולא תתורו", ביטול תורה, ברכה לבטלה, זמן ק"ש, ורשימה של 44 "על חטא", צא וראה כמה ההזדונו המשיגים, בעלי המוסר ובראשם הגר"י ישראל סלנטר זי"ע"א לקבל על עצמינו קבלה קטנה, בהכרים את כוחינו וערכינו האמיתי. ומי באמת עומד בקבלותיו? מי זוכה לחרטה אמיתית? וכי הפסוק הזה לא נכתב עבורינו, לכל אחד ואחד מ ישראל עד סוף כל הדורות?

נראה לומר כאן יסוד. אמת, תשובת המעשים על כל פרט ופרט מתר"ג המצוות איננה קלה כלל. זה עבודה של שנים, פרוייקט של כל החיים, וכדי להתחיל ולהצליח, צריך קבלה קטנה, אך התשובה בעשרת ימים אלו, ימים שתשובת היחיד נוחה להתקבל, תשובה בשביל לזכות לחיים בתשע"ב - הינה גם תשובה על הדרך. "עזוב רשע דרכו". לכיין שוב את הגה הבחירה לדרך הכוונה, דרך הטוב - דרך החיים.

אך אולי יש כאן עוד נקודה, שעליו להעמיד את ענין התשובה בנושא מרכזי אחד. בדבר אחד קל להתרכז בבחינת "בא תבוקו והעמיד על אחת". נביא כאן א' פשרויות.

אפשרות א' - זדגת הזהירות.
כשהייתי בן 32 אחרי שבטעתי מהרבה אלולים, קבלות ואכזבות למיניהם, הגעתי בעשרת ימי תשובה לת"ח מסוים, עובד ה' אמיתי, ושאלתי: מה עושים? איך דואגים שהשנה זה יהיה רציני?

הוא ענה לי בששה מילים. אתה מן המחשבים או משאינם מחשבים? נקודה. בזה הוא סתם לי את הפה וכבר לא היה במה להאריך. הרמח"ל בספריו מזוהר מאוד על נקודה זו של חשבון המעשים והזהירות. בלעדיה "חבל על הזמן", סכנתו קרובה מהצלתו. כל רכב תוך כדי נסיעה קדימה, חייב מראה קטנה למה שקורה מאחורה. אחרת הוא בשלילת רשיון.

"כי ידעית האמת מחזקת הנשמה ומרחקת ממנה היצר ודאי, וזהו דבר מחליש הנשמה לפי היצר כחסרון הידיעה. ואם הינה הידיעה רתה ועומדת על לב בני האדם לא היו חוטאים לעולם, אך לא היה אפילו היצר קרוב אליהם ושולט עליהם, כמו שאינו שולט במלאכים וכו' הלא האדם רוב שנות ימיו עומד לחשוב חשבונות עסקיו, עסקי חיי שעה, ולמה לא ישים אל לבבו אפילו שעה אחת גם לזאת לחשוב מחשבת ממש: מה הוא? ולמה בא לעולם? או מה מבקש ממנו מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא? ומה יהיה סוף כל עניניו? זאת היא התרופה היותר גדולה וחזקה שתוכל להמציא נגד היצר, והיא קלה, ופועלת גדולה, ופריה רב שיעמוד האדם בכל יום לפחות שעה אחת פנוי משאר כל המחשבות לחשוב רק על הענין הזה שאמרת. ויבקש בלבבו, מה עשו הראשונים אבות העולם שכך חשק ה' בהם? מה עשה משה רבינו עלי השלום? מה עשה דוד משיח ה', וכל הגדולים אשר היו לפנינו? ויעלה בשכלו מה טוב לאדם כל ימי חייו לעשות כן גם הוא וטוב לו וכו'.

לה' או לעזאזל

רבי שמשון רפאל הירש

יוצא ממקומו וממושבות האדם ויגיע אל השממה. בפנותו עורך למקדש [הינו חושב כן] שמר על חיי עצמיותו, אך הוא יסיים אותם בשממות המדבר. "לא הגיע לחצי

ההר עד שנעשה איברים איברים", ברשת השטן נופלים מהר מאוד. רק יצא חצי תשרי ובאיזה שמחת בית השואבה, הוא ילך לאיבוד. נשמתו תקרע לרסיסים - מההפקרות שנושף אליה "ממרחבי החופש הפתוח" ומי יודע מה ישאר ממנה. וגופו? לא מובטח לאחד שכזה, שהוא נחתם בספר החיים. אולי הוא בזבז את הצ'אנס האחרון. נראה לנו אפוא, שלא נטעה אם נאמר... כל אחד מאתנו הוא בבחינת "שעיר".

ניתן לו כוח ההתנגדות; והוא מוכשר להתנגד בעוז לכל דרישה שהוטלה על רצונו. וערכם המוסרי של חיינו תלוי באופן הפעלת כוח זה. בידינו להפעיל את כוח ההתנגדות ברשות ה' ותחת מרותו. בידנו להיות בבחינת "שעיר לה'".

להתנגד לכל הגידויים הפנימיים והחיצוניים המפתים אותנו לסור מעל ה' או בידנו להיות בבחינת "שעיר לעזאזל"; להפעיל את כוח ההתנגדות על ידי סירוב עז לשמוע בקול ה'. כי ה' העניק לנו את כוח ההתנגדות, אך בידנו להפנות כוח זה עצמו כנגד ה' שנתנו לידנו. הרשות בידנו להתמכר ללא מגן לחושניות ולכל גירוייה, אך על פי שה' לא נתן לנו את כוח ההתנגדות אלא לצורך המלחמה בפיתוי החושניות. מי שנחלט לכוח החושניות - בניגוד למי שהשתעבד לה' ולתורתו - קרוי כאן "לעזאזל".

(רש"י הירש בפירושו על התורה)

"ולקח את שני השעירים והעמיד אותם לפני פתח אוהל מועד" [ויקרא ט"ז].

שני השעירים כאן מתארים לפנינו שתי דמויות. בתחילה הם זהים בתכלית אך דרכיהם נפרדות על סף המקדש. שניהם "שוין במראה ובקומה ובדמים ובלקחתן כאחד" [יומא סב]. שניהם עומדים כאחד ובשווה "לפני ה' פתח אוהל מועד" שניהם עומדים בפני אותה הכרעה, באפשרויות שוות של הכרעה - בין "לה'" ובין "לעזאזל", שניהם יכולים דרכיהם נפרדות בתכלית הפיודו. מי שהוכרע לה' ימות בשחיטה בסכין חריף של המקדש. קרי: מסירות נפש של "ממית עצמו עליה", וכמו שאמרו חז"ל "מה יעשה אדם ויחיה, ימית את עצמו" (תמיד לב). לחיות על קידוש ה' ולעמוד בנסיונות יהיה אשר יהיה. יותר קל לשמור על העינים ברחוב ובעבודה מאשר לעבור הקרנות נגד סרטן. אך הוא יתקבל בכלי המקדש, והוא יגיע משה אל קודש הקדשים לקירבת המקום המקודש ביותר, הוא מקום ההשלמה של חזון חיי תורה - להיות האדם מרכבה לשכינה.

כנגד זה מי שהוכרע לעזאזל, לא ייפגע בסכין המקדש, הוא לא ימות בשחיטה, אלא יעמוד חי בלא פגע לפני ה' בפתח המקדש. אך הוא לא יבוא אל קודש הקדשים פנימה רק יזכה לטיול 'כיפי' במדבר יהודה, לנופים לצוקים המדהימים, המשביעים את העין בטעם החופש, בטעם של עוד...

הס הושלך ברחבת הכותל המערבי שהמתה מאדם. יותר מעשרים אלף איש הצטופפו שם, אנשים נשים וטף. אפי' עוללים ויונקים נראים כאן בעגלות ועל כתפי אביהם, בתחושה של עשיית הסטוריה. עצרת של פעם בדור - "עצרת הארזים" - אום אני חומה". מכאן עוברת העצרת בשידור חי לכל הארץ והעולם, בכל נקודות הליון.

על הבמה נצפים כל גדולי ישראל מכל החוגים. לא יאומן כי יסופר אך זו מצאוות. אני צובט את עצמי לראות אם אני לא חולם, אך גם בחלום זה לא יכל להיראות כה אמיתי: הגר"ש אלישיב שליט"א במרכז הבמה, מימינו הרב עובדיה יוסף, הרב שטיינמן וחתנו הגר"ח קניבסקי, והרב אמנון יצחק משמאלו רבי דוד אבוחצירה, האדמו"ר מסאטמר ליד הרב ישראל מאיר לאו והאדמו"ר מבעלזא.

האדמו"רים מתולדות אהרן, ר' גרשון אדלשטיין ליד ר' שמואל מרקוביץ, ר' דן סגל עם ר' אברהם יהושע סלוביצי'יק, ר' מנדל ור' ישראל הגר ור' טוביה ווייס גאב"ד ירושלים, חצי מהרחבה מלאה ברבנים, דיינים וראשי ישיבות מכל גווי הקשת וא"א לפורטם כי רבים הם, ע"כ יהי בעיניכם וכו'. כן כל המחיצות וההבדלים התבטלו, אל מול פני הסכנה. יש כאן הרבה קונפליקטים ואולי מחוסר זמן המשבקים"ם לא סידרו מספיק נכון את הבימה, אבל אף אחד לא מחפש כאן כבוד, במקלט מפני האטום האינטרנטי המחטיאו יותר מן ההורגו. אך אולי דווקא כך. הרב הממלכתי מהרבנות ישב ליד הרב של קנאי העדה החרדית, כדי שתמונה אחת תדבר יותר מאלף מילים. קוצנוס. כדי שגם הממלכתיים יבינו את גדול המעמד וחומר המצב, שאין עליו שום חולק.

פני כולם חורשים קמטים, תחושה של כובד ראש אדירה אופפת את כולם. העצרת שאורגנה במהירות הבזק ובימינו כדור הארץ קטן מתמיד. תוך 48 שעות ידע כל הכפר הגלובלי ש"ועדת הארזים" (אינטרנט ומחשבים) האמיתית היא כאן. "עצרת תפילה חשובה וזעקה לפני בורא עולם על שואת האינטרנט המחריבה את העולם" זועק השלט שנתלה מעל הבמה. "כי נמכרנו אני ועמי להשמיד להרוג ולאבד" זועק שלט אחר ו"אבינו מלכינו כלה משחית ועוון ושמד מבני ברייתך" ודעי דבר יודעים לספר על הסיפורים המחרידים הבאים לשולחן הדיינים והרבנים וכבר זמן רב שהדבר בדיונים. פתרונות קלים אין בנמצא, אך בכל יום שעובר עוד נפשות יהודיות טהורות נופלות באש, של "כל באיה לא ישובו".

לפני העמוד ניגש הרב נתן צבי פינקל שליט"א וקורא פרקי תהילים. המנחה הסביר שכיון שהישיבות הקדושות המה פך השמן הטהור שעליו צריך לשמור מכל משמר, מתאים שדווקא רשע השיבה הגדולה בתבל, הוא זה שיזעק את זעקת הישיבות הפסוקים נאמרים בזעקת ההמון ותבקע הארץ לקולם. בתפילה לפני מלחמת המפרץ בתשנ"א שהיתה כאן, לא היו זעקות כאלו.

ראשון הדוברים פתח רשכבה"ג מן הגר"ש אלישיב שליט"א. 101 שנות חיים של תורה ויר"ש נראים על המסך, לעיני האלפים. הרב אלישיב לא שלח הפעם שליחים או דוברים לחומר המצב. הרב פותח ואומר: אנו מבקשים "ויעשו כולם אגודה אחת לעשות רצונך בלבב שלם". זכינו כאן לא רק לבקש אלא גם לפתוח פתח של מחט ולעשות בעצמינו, את מה שימיות עולם לתפילה וזעקה על הנסיון הנורא, שלא היה מימיות עולם - טומאת ע"ז, ג"ע ושי"ח, בכפתור אחד. הגר"ש הקריא את דברי הגר"א ב"אבן שלמה". "לפי שהדורות מתמעטין והולכין והערב רב מתגברין, לפיכך הוצרכו חכמי הדורות שבכל דור ודור לגזור גזירות וסיגים חדשים, לגזור הפרצה שפרצו הערב רב" ואז קרא הישיש ממרומי מאה ואחד שנות חייו, תוך כדי שעיני הבדולח זולגות דמעות ותחתות: "אי איישר חיילי הייתי גוזר יחד על המכשיר

כל מיני מכשירים. "תשתכנה אבני קדש בראש כל חוצות, בני ציון היקרים המסולאים בפז" - בחורים צעירים בני חמש עשרה, נחשבו לנבלי חרס, בנבלות נוראה של טומאת הדור. אשרינו שזכינו לקיים את ההפסטה שקראנו בשבת שובה - "תקעו שופר בציון, קראו עצרה קבצו זקנים אספו עוללים ויונקי שדיים יצא חתן מחדרו וכלה מחופתה וגו' בין האולם ולמזבח יבכו הכהנים מבקשי ה' ויאמרו חוסה ה' על עמך ואל תתן נחלתך למשול במ גויים". וכאן קרא: מי זה הגויים? כמה ערבים, כמה מחבלים? גויים זה הטומאה השפלה של הגויים המזהמת אותנו "גדול מחטיאו יותר מן ההורגו".

וכאן אני מבקש שלא יסתיים כאן הערב וכ"א יחזור הביתה ויאמר "שלום עלי נפשי!" הרבנים יעשו עבורי את העבודה... עלינו להקים וועדות, ליצור תודעה, להדפיס הלכות והשקפה, ולצאת מעתה במלחמה חרמה! וכאן הקריא שורה של רבנים ועסקנים, שישוב מידי אחרי החגים לעסוק בגדרי הענין.

אני עוצר רגע ומסתכל ובוחן, וכמעט אף אחד מהציבור לא מסריט ולא מצלם (חוץ מאתנו העיתונאים) כולם מפנימים את גודל המעמד ישר אל המח והלב, שלא ישאר טמון בכרטיס הזכרון של המצלמה, או ביו. אס. ב.

הרב שטיינמן מסיים, על זכות האחדות שבאסיפה זו, איך שסוף סוף כנסת ישראל מצאה נושא שכולי עלמא מודה, שאין עליו עוררין, בעיה של כולנו מגדול ועד קטן. ואחדות זו עצמה הינה סגולה למגר את כח החטא, השוטף את היולם במכול של טומאה. עושה השלום במרומי, הוא יעשה שלום עלינו.

הגר" דן סגל שליט"א קרא שוב פרקי תהילים ו"ג מידות. וכאן פונה אל הציבור לזעוק שבעים פעם (!) אנא ה' הושיעה נא. בהדגישו את דברי הרמב"ם שבימים אלו הזעקה יפה להתקבל. במצרים היינו שקועים במ"ט שערי טומאה וה' הושיענו ע"י ש"ויאנחו בני ישראל מן העבדה ויזעקו", היום נמצאים אנו בשער ה' כידוע מהארה"ח הקדוש [אינטר-תחתית, נ=50 טומאה], ושער

הזה!" מה שודאי זכותי לתקן, שמדי שנה בתאריך זה התקיים עצרת זו על עניני הקדושה והטהרה. ואז פנה אל כל הציבור וביקש: ברכוני שאזכה להיות כאן עם כולכם בשנה הבאה, חי תשרי בין כסה לעשור, חיים כולכם היום. ויען כל העם ברעם אדיר - אמנו! אשרי אוזן שמעה זאת!

האדמו"ר מצאנו שליט"א קרא פסוקי תהילים ו"ג מידות, וקול השופר חזק מאוד ותהיה הארץ לחרדת אלוקים.

אחריו קם מן הרב עובדיה יוסף שליט"א והדגיש את הזכות שיש כאן לאחד את כל שכבות הציבור. איזה טעם היה לכזו עצרת אם היא היתה מגיעה רק מהכיוון של הקנאים, הפרושים, החסידים או המתנגדים? שאל הרב. זה היה נראה כחומרא בעלמא, כעוד קנאות הראויה לפנחס קנאה, משהו בנוסח אשכנז או הידור לבית בריסק. אך כאשר כולנו כאן אנו מראים שאין כאן חומרא, אין כאן חסידות, אין כאן הידור, סלסול ופלפול. יש כאן אנושות, יש כאן יהדות, יש כאן דברים הנוגעים ל"אביזריהו" שיהרג ואל יעבור עליהם. כולנו עברנו בברית בערבות מואב בערבות עבור כל כלל ישראל, חסידים וליטאים, ספרדים ותימנים. וכאן הצטרף לאיסור היחוד של הגר"ש אלישיב אם יצטרפו אלינו כל חכמי הדור, וביקש להוסיף איסור כניסה מוחלטת של פלפונים לא כשרים בפעולה לבית הכנסת, וכאן הרים קולו וקרא: אין שום ביהכ"ס בכל העולם מארגנטטינה ועד מרוקו, מאלג'יר ותוניס עד וילנא ואומן, שנהגו להכניס לתוכו טלוויזיות! מה זה היה לנו? היש לך צלם בהיכל גדול מזה?

הגר" דוד אבוחצירה שליט"א קרא סליחות בנוסח עדות המזרח את ובפיט "עננו אלוקי המרכבה עננו" כל הציבור האדיר החרה אחריו, מקאם אחריו מקאם.

מרן הגרא"ל שטיינמן שליט"א נקרא אל המקרופון, ובקול בכי נשנק קרא: "כי נמכרנו אני ועמי להשמיד להרוג ולאבד" רבש"ע, למה נגזר על יהודי ממוצע בן דורינו להיות מחובר לכל תועבות תבל ולשחות בביוב נורא זה, של מינות והשחתת המידות? למה עליו לדעת מה גוי שפל עושה בקצה העולם? "ידי נשים רחמניות בשלו ילדיהן" וקונים להם

עצרת תפילה על שואת האינטרנט

כי נמכרנו אני ועמי

הרב עובדיה יוסף שליט"א: "גם לעמך אסור להתאבד לצרכי

הני הוא, שהכל נראה נחמד ורוד. רעל בעטיפת צלופן, כרת ומוות בתחושה של כף, גיהנום בכף, רח"ל! כאן צריך זעקה מיוחדת. שוב כל הציבור האדיר בזעקה ותהי הארץ לחרדת אלוקים. אתה רואה אנשים בוכים מרימים ידים כורעים ונופלים על פניהם, חוסה ה' על עמך. כמה אנשים מתעלפים מהדוחק והמאמץ. הצלה. אך אתה חש שהשכינה עמנו כאן. ממששים את ה"המצאון".

לאחריו ניגש **האדמו"ר מגור שליט"א** וקרא: מגורי רבותי, תורה, חסידות, הלכה, חסד, חומרות, הידורים יש הרבה בעולם, אך **קדושה, צניעות ושלוה** הינם דברים נדירים מאוד, שהשטן נלחם בהם במיוחד, ובפרט בדור זה. זהו צו השעה ובלי היסוד הכל פגום. כאן באסיפה זו זכינו לחזק את הדברים האלו במיוחד. כל מקום שיש טומאה יש פירוד וכמו שגא' "לתאוה יבקש נפרד". ומידה טובה מרובה, יתן ה' שתשרה שכינה במעשה ידינו, ברכה והצלחה.

הרב אמנון יצחק שליט"א לקח את רשות הדיבור ואת תשומת ליבו של הקהל כאשר קרא ושאל: מטעם מי נאספנו כאן בכותל? מטעם קופת העיי או ועד הרבנים? ותוך כדי דיבור ענה: מטעם כל הקופות! **אנו מתקנים את הגשר במקום לבנות בית חולים**. אנו נחסוך כסף לכולם אם לא יהיו עבירות, אם לא יהיו חטאים - לא יהיו אסונות ולא חולים. לא יצטרכו כסף לממן כ"כ הרבה טרגדיות! כאן גדולי הדור נאספו ואספו את הדור אל משמעתם לא רק לעניי צדקה וכסף, אלא לרוחניות ומלחמה בסטרא אחרא ובשפיות דמים, של שריפת נשמות כלל ישראל.

הרב אמנון פורץ בבכי וזועק: זוהי שואה! בשואה האנשים הגיעו ברכבות למשרפות באושוויץ, והיום המשרפות מגיעות אל האנשים, במהירות של 10 מגה ביט לשניה. מי יקום את דמם נפשם ונשמתם של הנספים הללו, ההולכים לאבדון, לכרת של נצח נצחים. בואו ונוזק: אבינו מלכנו חמול עלינו ועל עוללינו וטפינו! בשם ה' נעשה ונצליח. אך לא מבקשים מאתנו הצלחה, מבקשים מאתנו לזעוק ולהריע. אל נחשוב שאנו ראשונים בהסטוריה! כבר בזמן עזרא הסופר (יומא טט:) היה יצה"ר נורא ומשיכה לע"ז. כל אחד היה מוציא יראתו מחיקו, איזה מחזיק מפתחות של דגון זהב נכנס לבית הכסא ומחבקו ומנשקו, ונהיה עובד ע"ז. מה עשו? לא עשו כלום! אספו את העם וצעקו **בייא בייא** - "לשוון זעקה וקובלנא". הוא זה שהחריב ביתנו והרג לכל הצדיקים, והגלנו מארצנו ועדיין מרקד בינינו. כלום נתת

לנו יצר זה אלא לקבל שכר לא הוא ולא שכרו". רבש"ע אין לנו פתרון. א"א להצמיד מצלמת ריגול לכל אחד 24 שעות ביממה, קח את היצר הזה, אנו לא מסתדרים! בואו ונצעק גם אנו כולנו יחד: בייא בייא! שלש פעמים. ואתה שומע את כל הרחבה מזדעזעת בקול שאגה: בייא בייא! ועיני כולם תלויות כלפי שמיא שמא גם הפעם יפול פתקא מן שמיא: **אמת! בספונטניות נשמעת שירה אדירה "הקב"ה אנחנו אוהבים אותך"**.

הרב אמנון לא מרפה. הוא מוציא מחיקו אתרוג עם פטים וסכין, חולקו לפלחים, ומברך בקול שהחינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה. ("אתרוג" עוד יעשו קופה מזה...) הקהל שואג אמנ! והרב מסביר את שהחינו על האחדות, שסוף סוף סוף מותר

ספרדים ותניינים להתחזק יחד. באושוויץ לא שאלו כל אחד באיזה נוסח אתה מתפלל, וגם האטום האיראני והאטום האינטרנטי לא שואלים. אם התאחדנו נגד האינטרנט ניצל ממנו. והקהל שוב שואג: אמנ!

הג"ר חיים פנחס שיינברג שליט"א עטור בטו"ת נגש לקריאת תהילים ואמירת אבינו מלכנו בבכי והתרגשות פסוק בפסוק.

הרב ישראל מאיר לאו שליט"א קיבל את רשות הדיבור. תמצית דבריו היה שמן הראוי היה להזמין לכאן גם את האפיפיור הנוצרי והמופתי המוסלמי, כדי לקיים הייעוד, "וייראוך כל המעשים". כל האומות מתקלקלים בדברים שגם להם אסור. אצל הגוי המושג משפחה התבטל ובא במקומו אינטרנט, אך ודאי ראוי שקודם היהודים יתאחדו, וכמו שב"ה קורה כאן עכשיו. הוא הוסיף והדגיש שאמנם יש בזה לפעמים היתר דחוק של צרכי פרנסה. אך דא עקא, מפה מתחילים הנפילות, וכמו שנאמר "בנפשו יביא לחמו", מביאים עוד כמה שקלים הביתה, אך בסוף אין בית. ואם כאו"א היה מפנים הכלל שגדול המחטאיו יותר מן ההורגו לא היה מסתכן בנפשו כדי להביא פרנסה בדרך הקרובה אל האיסור.

הג"ר אביעזר פילץ שליט"א ראש ישיבת תפרח היה נציג ראשי הישיבות בדבריו, הוא שואל את השאלה הידועה על היעוד שגא' לעתיד **"וגר זאב עם כבש ונמר עם גדי ירבע"** הרי גם בתיבת נח היה מציאות זו וא"כ מה גדול ההבטחה בזה? והתירוץ הידוע, שאחדות תחת אסון אינה מוכיחה שלום, אלא כורח המציאות, כל אחד דואג לעצמו. משא"כ לעתיד יהיה אחדות ושלוה בבריאה, מכח שכל הנבראים יעשו כולם אגודה אחת לרצון ה' בלבב שלם.

זכינו להתאחד אל מול הסכנה הרוחניות כדי לעשות רצון ה', לפני שיהיה עלינו לבא לכאן ח"ו, תחת איום מלחמה משונאי ישראל הקרובים והרחוקים. אך עלינו לדעת שסביבנו יש מבול, מבול של כפירה ומינות, של זימה ופריצות, מבול של הריסת האנושות ויסודי הדת. רק התורה הינה תיבת נח המצילה מן הסביבה. אך רח"ל במשך זמן רב, מצטבר זבל בקומה תחתונה של

הת"ב והמ"א ש להב"א ש את כל ה"ב ה, מספיק "חם" אחד בישיבה להרוס את כל התיבה, את כל הישיבה, ולקדוח חור אל עבר זוהמת מי המבול. גדרים לעמוד בפרץ

עלינו למצוא כי בנפשינו הוא!

אחרון הדוברים היה **האדמו"ר מסאטמר שליט"א**. הוא נעמד בדבריו על כך שבדרך כלל מנהג בית אבותיו וקהל עדתו נמנעים לבא אל הכותל המערבי, בגלל הכיבוש הציוני. אך על מול שואת האינטרנט כל המלחמות האחרות מתגמדות. המדינה לא אשמה בזה שיש לך במחשב אינטר-מת פרוץ. והביא את משל החזו"א הידוע על התותחים הישנים שצריכים לדעת, איפה המלחמה ממוקדת בדור זה. לסיום הביא את מה שאמרנו בשם הרבה צדיקים זיע"א שבאחרית הימים הקב"ה ימתח חבל מסוף העולם ועד סופו וינער את כל האוחזים בחבל ומי שיחזיק יחזיק, והמליץ שיש כאן נבואה קטנה על מלכות רשת האינטרנט הפרוסה מסוף העולם ועד סופו ועל כאו"א לא ליפול בנסיון רשת ארורה זו ולעמוד בעוז במסירות נפש. עלינו לידע שהכל הוא בירור אחר בירור וכמפורש בספר דניאל שהקב"ה בודק מי דבק בו בכל אופן שהוא, גם אם נפל ח"ו גם אם נכשל, לא עוזב את הבורא לאנחות אלא תמיד מוצא את הדרך חזרה אל הבורא יתברך.

העצרת ננעלה בשירת "כי הרבית טובות עלי" שסחפה את ההמונים בריקוד עד השעות המאוחרות והעצרת ננעלה בכמה החלטות גורליות, שהרציניות מתוכן לדעתי הן: א. חתמה אישית בכל בתי הכנסת והכוללים לשמור את התקנון וגדרי הועדה. ב. שימונו גבאים בתשלום בבתי הכנסת ובפרט בשטיבלאך למחות במכניסי טלוויזיות - כיס למיניהם המהווים ממש צלם בהיכל ומקלקלים לדור הצעיר את כל המורא מקדש.

אין חלום בלא דברים בטלים. אך אם אנחנו הקטנים היינו מודעים לגודל הסכנה כך זה היה נראה. לא פחות!!

יש תאריך לפתרון החלום - הועדה הבאה, כ"ד תשרי - בבין הזמנים! יום מסוגל כבימי עזרא ונחמיה.

"וביום עשרים וארבעה לחדש הזה נאספו בני ישראל בצום ובשקים ואדמה עליהם. ויבדלו זרע ישראל מכל בני נכר ויעמדו ויתודו על חטאתיהם ועוונות אבתיהם" (נחמיה ט, א-ב). **אין דבר העומד בפני הרצון!**

לפניכם עריכה של אחת מהשאלות שהופנו למכון "עין בעין" ולרובנו, העוסקים במלאכת הקודש להרבות קדושה בקרב בני הישיבות, להוסיף מודעות, אומץ ועוזת דקדושה כנגד נסיונות

הדור. [המזמר מפורסם באישורם של ראשי ישיבות מוסדות, אשר התעצנו עימם לפרסם כזה סוג דג-שיש, או שטא גוא פותחים כאן צוהר לדברים שהתחנף אליהם ללא צורך, עלול להניק בעצמו. והורונו שכיון שכמעט אין בדורינו בחור שלא יודע את המציאות הסובבת, זוהי דוקא חובת השעה. וכדברי ר' יוחנן במסכת בבא בתרא (פט): "אוי לי אם אומר אוי לי אם לא אומר ולבסוף אמרה. כי צדיקים ילכו במעשרים וישלכו בם" או נעסוק בזה כדרכה של תורה, שלא נרתעת מלטפל ולעסוק אך בדברים הקשורים לגבי האדם וטבעיו האפליים, והכל בכדי שהאדם יכיר את יצרו וידע דעת תורה באופני המלחמה. אך מי שאין נסיונות אלו בינקות החברה שלו, אנו יודע למאמר הבא, ואנחנו את נפשונו ונפש בני דורינו כערכנו, הצלנו.]

« **שאלה:** כבוד הרב שליט"א. שמי מוטי. הגני בחור בן 19 הלומד בישיבה חשובה בבני ברק. עד לשנה שעברה הייתי נמנה על המצויינים בשיעור - במובנים של כשרונות, אמירת חבורות ואף בהתמדה וטעם בלימוד. חברתי אני מסודר נפלא וגם "צ'קבער" לא קטן. לפני כשנה התודעתי למחשב ולכוחות הטוב והרע הגלומים בו. בתחילה במחשב של "אוצר החכמה" שם לראשונה הכרתי את העכבר והגלגלת, אח"כ נקלעתי בבין הזמנים לצ'קבר שהיה בו מחשב שופט. שאפשר להגיע איתו עד ליל העולם כסמלה. כהיום אין לי מחשב בהישג ידי, חוץ מפעם בשבוע - במוצאי שבת. יש לי סבתא מוגבלת הגרה ברמת גן, ובתרונות המשפחתית סדרו לי את הילה הזו, שם יש מחשב עם מודם, ללא חשש רימונים ואתרוגים. כבר חצי שנה שכל מוצ'י יש לי לילה שלם לשמור על סבתא, ולהפיק את עצמי.

עכשיו לפני יוה"כ, אני מרגיש שעלי לעשות משהו. אני רוצה לחזור בתשובה ולהפסיק עם כל הזוהמה הזו. אך זה גדול עלי, אינני יודע איך ומאיפה להתחיל כדי ששנת תשע"ב תהיה טהורה יותר, קדושה ואמיתית יותר. אני מרגיש בתוכי שקר וזיוף אחד גדול, בצורת חיים כפולה של חיצונית טובה ופנימיות רקובה. וזו הרגשה נוראה, כאשר אתה נעמד מול עצמך. ההרגשה גרועה יותר מסמרטוט של ספוגיה, מרוב שפלות בנפש. איך אני הבחור הנעלה, כותב החבורות, המקסן והתרגן, נפלתי לתהומות של זבל, רפש וזוהמה, בגידה וכפיות טובה מול הבורא, שקשה לי לתאר.

« **הרב:** עצם זה שהינך פונה בשאלה, מראה כי עדיין אתה מחובר לנשמה שניתנה בך שטוהרה היא ונשאר בך ניצוץ של אמת טהורה. ניכר

משאלתך שעדיין לא הסתבכת מדי ברשת הארורה ואינך כאלה, שנפשמ כבר התפצלה לשניים וסומאת הערב רב' של ערוב זוהמה וטומאה עם קודש וחול, שוכנת בקרבם ע"י הרגל הנעשה טבע והמציאות של "עבר ושנה נעשית לו כהיתר". חילונים עם כיפות שחורות.

ישנם כאלה, שמצדם היו מדלגים מיד בלוח השנה ל"א תשרי. ואמנם כבר מיד בצום גדליה, מסתובבים שבוע בשבוע למצוא אתרוג מוהדר, ועם עין מטונפת, מחפשים עם זוכית מגדלת נקודה שחורה באתרוג. מה עם נקודה שחורה ב"תשובה"? "ולא תתורו" זה לא בלעטלעו! אך ישנם גם כאלה שמסתדרים נפלא עם ר"ה ויום כיפור... זה בכלל לא נורא להוסיף לנפש, ניגון חזנות של "כל נדרי", טיהר ר' ישמעאל של קוורטין, וכבקר' של ר' דוד לעלבער. הכפרות והתשלך, הסליחות והתקיעות, מגוונים קצת את החיים בגוון אפרפר. אך בך יש עדיין נקודת אמת, הזועקת מרה. זה יעמוד לך להכניס בקודש הקדשים של דרך התשובה, לפני ולפנים.

אך קודם עלינו לדעת, איך אתה רואה את בעייה. האם זה אצלך כמו גידול סרטני המאיים על חיך או שזה בס"ה יבלת קטנה בזרת שברגל, שאפשר לחיות איתה גם כשהיא לוחצת בנעל?

« **מוטי:** אודה ולא אבוש, כי אם היה עכשיו חודש תמוז בכלל לא הייתי פונה אליך. כל זמן שאתה (אני...) נמצא בתוך הביוב הזה, אתה לא מרגיש בריח הרע. אם כי המצפון לוחץ מדי פעם ולזיוף יש טעם נורא. ההרגשה הבזויה שאתה לא שווה כלום, שאין לך מינימום ערכים, ושהרסת את כל הגבולות גורמת לך לגועל בעיני עצמך. היצר סוחב אותך כמו כלב הקשור בקולר, לכל אתר ואתר. האדישות והאטימות סותמת את הלב ומאבדים כל רגש של טעם בשבת ובחג, בתורה בק"ש ובתפילה, הכל רובוטי לחלוטין, מן השפה ולחוץ. החיים עוברים לידך ואתה וכל כולך שקוע בבועה ובביצה של דמיון והבל בכח החוצה חשיבה ויכולת שיפוט. מזניח את המטלות של החיים וכל מעייניך פונים לסקרנות הטמאה של הגלישה הבאה, בבזבז זמן של הרג חיים. במשך השנה איך לך רגע לעצור, אך אלוקים עוצר אותנו בכח. התקיעות והסליחות וכל האלול הזה (הגייסא דיקוואט עושה משהו בבפש), מוציא אותך בכח החוצה משהו הזוהמה, ומחייב אותך להסתכל לעצמך בעיניים, ולעמוד בתור לפני המשפט כבני מרון. ואז אתה מתחיל לחוש בנבזות שבך וזו הרגשה של שבר קשה מאוד.

« **הרב:** שים לב! "לב נשבר ונדכה אלוקים לא תבזה", אם תקח את השברים ותתחיל להבנות, תצלית. אך יש לי עוד שאלה. האם אתה באמת נהנה מהשוטטות הזו, ברשת זו של שיערי טומאה?

« **מוטי:** אין זפק שיש בי דחף רגעי לגלישה הזו. אמנם בהתחלה ההנאה היא גדולה יותר וחוזרת על עצמה בכל פעם שאתה מגלה דברים חדשים. אח"כ נהיה כבר מצב של הרגל, שאתה נותן לאצבעות ללכת במקומך. לוחץ פה ושם "שוטף את העיניים" ומעביר לדבר הבא, הסקרנות היא שם המשחק. אך כח המשיכה כאן הוא גדול מחמת ההרגל לחפש ולמצוא "צימוקים" מן ההפקר. אם כי בשקלול המרידות והתסכול הפנימי, אין הצר שווה בנזק המלך.

« **הרב:** הגני רוצה לבנות אצלך תובנה ברורה, של הבדל בין הנאה וסיפוק. אתה בעצמך מודה שהרגל בעוכריך. ההנאה שהיתה בהתחלה פגה. כבר ראית שהיצר הרע מוכר לך תותים מן ההפקר, מים גנובים. אם תעמיק תראה שמים כל ההנאה של היצר, זה הרגש המדומה שהכל הפקר ומי יאמר לך מה תעשה ח"ו. וקשה לו לזוותר ע"ז בקשיות עורף. אך עליך לדעת ברור את ההבדל החד. יתכן שיש הנאה זעירה בשעת מעשה, אך בסופו של יום הלב שלך ריק וחלול. סיפוק אין בדברים האלו כלל!

הנאה מלטון הונאה. גופך נהנה מכל מיני צימוקים קטנים, אך "הנפש לא תמלא". הנשמה מרגישה את ההבל והאפס, את החידלון והזיוף של טעם זוהמה זו. כל אדם בעולם נברא עם מצפון. מין מ כונה כזו השתולה וצפונה בעומק נפשו של אדם ומודדת את האמת והיושר. וברגע שאדם מתעקם, המכונה מתחילה לצפצף - אבל בשקט.

בדרך כלל שומעים אותה בדקה וחצי האחרונה של היום, כשהראש מוטל על הכרית במיטה והעיניים עצמונות (ובתנאי שאין אוזניות מוסיקה, האסורים ע"פ הלכה לפני השינה - ימ"א תק"ס ס"ג) ואז אם האדם זייף היום, המצפון הזה דופק: מוטי חבל עליך, מוטי אתה מתעקם, חיך מבוזבזים. מה יסאר לך מכל ההנאות - הונאות הללו, חוץ מיסורי מצפון וסבל בזה ובבא? אך מוטי עייף ונרדם, וחאלס.

אך ביום שהיית ישר והלכת עם האמת, התמודדת עם נסיונות ולמדת ברציפות, אז אם שמת לב, המצפון בדקה וחצי הזו מלטף אותך ואומר: מוטי היום היית טוב, היה כיף איתך! ואז נשמך העולה למעלה נושקת לך בחיך, נשיקה קטנה ולחה ואומרת לך לילה טוב, אם תמשיך בדרך הישר. בקיצור. הפגם את העובד" ושוב אתה נרדם.

הקב"ה רוצה שתפסיק להנות מכל הדברים שסביבך, שתפסיק לתת להם להנות אותך ותתחיל להנות ממך, מעצמך. טעמת פעם את חתיכת מוטי? תעמוד קצת בנסיונות, ותטעם את מתיקותה של העדינות. התהיה גבר ותראה כמה אתה טוב, כמה אתה גישמקער, כשאתה הולך בדרך הישר. בקיצור. הפגם את המוסכמה הזו - דקת סיפוק הבאה ממעט עמל והתמודדות נעימה הרבה יותר מאלפי שניות של הנאה דמיונית מזויפת, הטומנת בחובה אכזבה ומרירות, נקיפות מצפון ופחד, מסבל בזה ובבא.

זו ידעיה שחשובה לכל השנה. אך בימים הנוראים עליך לטעום קצת מהמושג הזה ששמו "נורא". להרגיש קצת יראה וחרדה. וכפי שאמרת, רצוני להודיע לך, שאתה נמצא בסכנת חיים עצומה, מחמת סוג ההטאים שהגך עובר. ויתכן שיותר ממחלל שבת בפרהסיא במזיד גמור. אתה מאמין לדברי חז"ל?

« **מוטי:** מאה אחו!

« **הרב:** אל תגזים, נראה לי רק 95%. אם היית מאמין גמור בתורה ובחז"ל לא היית מעז. כשאיה גוי מאוניברסיטה במדינת משיגן בארה"ב אומר לך שבסוכן לקלך יש חומר מסרטן, אתה מפסיק לשנות וכשבורא עולם, הנביאים וחז"ל הקדושים, מצאו בעבירות חומר מסרטן בזה ובבא, אתה ממשיך מבלי למצמצץ! תגיד לי, הרגת פעם יתוש?

« **מוטי:** הרבה פעמים.

« **הרב:** נכון שמרחת אותו על הקיר בין אצבעותיך, בלי שום נקיפות מצפון. אז תדע לך שאתה נמצא ברמת סיכון גבוהה יותר. חז"ל בחגיגה דף טז. קבעו "כל העובר עבירה בסתר - שלא חס על כבוד קונו - ראוי לו שלא בא לעולם! אתה יודע מה פירושו?

- אדם שעבר עבירות בסתר, אם ח"ו תארע לו טרגדיה ח"ו וכונני זק"א יאלצו לקלף את בשרו ודמו בשפכטל מכביש אספלט בדרום, או שיאלץ לראות את הדם של התינוק שלו בהרבה מבחנות במכון שרת, לא יוכל לבא בטענות ושאלות לאף אחד! אין לו זכות קיום. ראוי שלא בא לעולם זה אומר, שהוא נהפך להיות 'אבק אדם'! לא סופרים אותו, ולא גורסים אותו. היתוש ראוי לו שבא לעולם, גם מחלל שבת ח"ו, יש לו מוות מסודר. אך העובר עבירה בסתר, מחק עצמו מספר החיים ומהה את שמו מתחת השמים. הוא יאלץ להגיד תודה שיש עליו מציבה, אם בכלל.

« **מוטי:** הרב פותח פה לשטן! הרב מתחיל עם הפחדות?

« **הרב:** אני לא פתחתי, רק הסברתי לך פירוש המילות. אתה במעשיך פותח לא רק פה אלא שער ענק לשטן, שלא השקיע בך שקל. ולאלוקים שמשפיע עליך שפע של טוב, חיים, הורים, בריאות נפש וגוף, חן וכשרון, חברה וכל טוב, אתה לא מוכן לפתוח לו פתח של מחול? כן, תתחיל לפחד! תתחנן ביו"כ לאלוקים 'תן פחדך'. אמנם פחד באופן כללי הינו דבר הורס ומדכא, אבל יראת העונש ויראת חטא זה פחד בונה. "יראת ה' תוסיף ימים" (וכמו שכתב הגר"א במשלי י"ב).

כמה שתחדיר לעצמך יותר פחד מעונש, כך תמנע מעבירות ומשתוללות חסרת רסן של יצרך. תתחיל לעשות "אוסף" מכל עלוני הצדקה וקרא כל אחד ואחד בניגון המוסרי!!! בדור המפנק והנאור שלנו, יש הרבה כמון שלא טעמו טעם של סטירה מאבא מיממה, וזה מה שקלל אותם.

« **מוטי:** הרב לא נתן לי עדיין דרך תשובה?

« **הרב:** תראה קודם צריך הכרת החטא וכלשון המסל"י בהגדרתו את ענין התשובה בפרק ד': "בהיות השב מכיר את חטאו ומודה בו ומתבונן על רעתו" זהו שלב א' של התשובה. חמורות שנדמים עליך כקלות ומאות או אלפי הפעמים שראית מה שראית, גרמו לך אדישות וקהות חושים, ונטמטם במ, ובשויון נפש, הינך מקליק וגולש, בלי נקיפות מצפון. כדי להגיע לחרטה על העבר - עקירת הרצון כעקירת המעשה - אתה חייב לעשות קצת עסק, מהדברים שגוראים לך מה בכך. אך אסיים בכמה מילים מחמת חוסר זמן ומקום. א: מאמנים שיכולים להפסיק עם זה. אין לך דבר העומד בפני הרצון! וכמו שכתב רבינו יונה "שיעזרו ה' לשבים גם כאשר אין די טבעם משגת ויחדש בקרבם רוח טהרה להשיג מעלת אהבתו".

ב: לברוח ממקום הנסיון! אתה מודיע להורים שלך שאינך שומר יותר על סבתא. תמציא 101 תירוצים למה לא! המשגיח לא מרשה. חד וחלק. וקודשא בריך הוא איקרי משגיח, שנאמר "משגיח מן החלונות".

ג: עושים את זה בשמחה. כי התפטרות מזה ואתה מתקן את כל העבר. ובדורינו קל מאוד להיות בעל תשובה שלימה באותו פרק ובאותו מקום.

ד: יזכיר לי יום המיתה. מסירות נפש, בחודו של מחט...

להמשך השיחה הקט:

054-8400887 או 052-7618678

להצלחת התורם ובני משפחתו ולרפואת דינה בת אדל בתושח"י

להערות ותגובות פקס מספר: 077-55-25-021 לציין עבור "עין בעין"

לפרסום, תרומות והנצחות, יש לפנות לפקס הנ"ל, [500 ש"ח ל- 1,000 עותקים] יזכו התורמים לכל הברכות הכתובות בתורה.